

[Statsministeren.]

indhold, og vi vil ved at vedtage dette lovforslag imødekomme årtiets krav om at skabe et lighedssamfund.

Henry Christensen: Jeg kommer til at sige til statsministeren, at vilje til sociale fremskridt er ikke begrænset til at være til stede hos et snævert flertal, hverken nu eller ved tidligere lejligheder. Jeg tør godt gå ind i en diskussion om den sociale lovgivningsudvikling, både længere tilbage i historien og også kortere tilbage, med statsministeren, og statsministeren måtte, hvis han ville være redelig, i denne diskussion erkende, at den sociale lovgivning er skabt på et bredt politisk grundlag her i landet. Det tror jeg man almindeligvis skal glæde sig over. Jeg tror, det er en fordel samfundsmæssigt og folkeligt, at det er tilfældet, og derfor har jeg lidt svært ved at forstå statsmandskløgten i det, statsministeren forsøgte her, selv om jeg måske godt kan forstå den politiske hensigt.

Jeg tør også roligt nøjes med at gå kortere tid tilbage og se på hele diskussionen omkring en dagpengereform, som er et led i den indsats, der i disse år gøres for et bedre og mere ensartet og ligeligt, socialt retfærdigt system i dette land. Hvis statsministerens hukommelse også rækker til det, så vil han måske erindre, at venstre har været ganske overordentlig aktiv i dette arbejde. Venstre var aktiv for at få nedsat den socialreformkommission, hvorefter forudsætningerne for dette arbejde er udsprunget. Og den forrige regering var den, der fremlagde det første forslag til en omfattende dagpengereform. Det er altså ikke således, at der her i det høje ting består en uenighed om, at vi her skal videre fremad, og der er betydelige fremskridt, vi søger at realisere. Det har der altså været en bred tilslutning til i det høje ting.

Men der er naturligvis andre synspunkter, der må afvejes. Spørgsmålet om overskueligheden af administrationen, et systems gennemførlighed, og også spørgsmålet om de økonomiske konsekvenser deraf, og det burde have været muligt, sådan som ikke mindst hr. Valbak understregede det, at være kommet i en realitetsforhandling med regeringen omkring tempoet, ikke omkring beslutningen, men omkring tempoet for

denne reforms gennemførelse. Men hidtil har de partier, der også tidligere har været meget aktive i dette arbejde, kun mødt en ren afvisning af ethvert forhandlingsønske fra den nuværende regering. Det burde lederen af en mindretalsregering tænke på, og han burde måske også tænke på, at det har betydning at prøve at skabe et sådant tempo for denne udvikling, at den kan få meget store befolkningsgrupper med sig.

Og så burde statsministeren tænke på én ting til, når han taler om klasseforskel. Desværre bliver der tilbage over for titusinder af medborgere i dette land stadig en betydelig klasseforskel, idet en meget stor part af især de mindre erhvervsdrivende har sociale og økonomiske vilkår, som ofte er ringere end de vilkår, som statsministeren her forsøgte at berette om. Man har i meget høj grad igennem årene forsøgt at indrette denne del af lovgivningen sådan, at den var strømlinjet og passede til behovene hos den største part af befolkningen, men der er befolkningsgrupper, der er blevet ladet tilbage, og som ikke føler, at forventningen er blevet indfriet om en reform, som virkelig var en reform, der skabte en så ligelig behandling af medborgere med samme sociale forhold som gør liget. Derfor burde statsministeren med den holdning, regeringen på dette punkt har taget, have været den sidste til at tage ordet „klasseforskel“ i sin mund.

Valbak: Jeg kan såmænd bekræfte statsministerens socialhistoriske redegørelse og fuldt ud tiltræde den, men statsministeren tilgiver mig nok, at jeg af hensyn til den aktuelle situation kommer med et par supplementer for ligesom at vise sammenhængen med den situation, vi er i, og forskellen.

Det er rigtigt, at det radikale venstre og socialdemokratiet i sin tid lagde op til og sammen gennemførte folkepensionsloven. Her kommer vi til den første forskel. Vi søgte dengang som medlemmer af en ansvarlig regering — såvel socialdemokratiet som vi — at skabe et bredt forlig med den daværende opposition. Her ligger desværre situationen omvendt. Regeringspartierne har ikke søgt et sådant forlig; det er forsøgt fra anden side. Det er min første tilføjelse.

Den anden: den folkepensionslov, vi stod sammen om dengang, var en lov om en etapevis gennemførelse af folkepensionen. Den